

kunde overraske Dem herude . . . og saa tager De imod mig, som om det ikke var mere end tre Dage, siden vi sidst havde set hinanden. Jeg vil sige Dem, De satte mig virkelig i Forlegenhed før; jeg havde naturligvis forberedt de andre paa en stor Genkendelsesscene! Naa, jeg indrømmer, det var min egen Dumhed,“ fortsatte hun, da Emanuel vedblev at tie. „Jeg burde fra gammel Tid have erindret, at De i mange Stykker ikke er som andre Mennesker. Og med Hensyn til Ube-regnelighed har De altsaa ikke forandret Dem den bitterste Smule.“

Emanuel bemærkede ikke den Tvang, hun maatte paalægge sig for igen at anslaa den halvt kammeratlige Tone, der i gamle Dage havde været brugt imellem dem, — dertil var han for opfyldt af sit eget Ubehag ved at gaa her ene med hende og efter saa mange Aars Forløb igen at høre denne paa en Gang udfordrende og indsmigrende Stemme med den mærkeligt metalliske Klang.

Uden i nogen Maade at lade sig paavirke af hendes fortrolige Sprog sagde han:

„Det lader til, at vi har haft nogenlunde ensartede Indtryk af hinanden, Frøken Tønnesen. Baade før, da jeg saae Dem, og nu ved at høre Dem tale kom jeg til at tænke paa, at vistnok ogsaa De er ganske den samme nu som for syv-otte Aar siden.“

„Nu ja,“ svarede hun med en Skuldertrækning. „Hvad skulde egentlig have forandret mig? Jeg er Frøken Tønnesen nu, som jeg var det dengang; og mit Livs mellemliggende Roman kunde jeg saamænd nedskrive bag paa et Visitkort. Saadan er nu engang Livet for os ugifte Damer Men med Dem er det en anden Sag. Jeg er ikke saa fremmed for Deres Oplevelser, som De maaske tror. Jeg havde for et Aars-tid siden den Fornøjelse at stifte Bekendtskab med Deres Søster, Generalkonsulinde Torm, og med Deres Broder, Kammerjunkeren. Deres Søster og jeg er siden